Ч. 175 Неділя 6 (18) Серпня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Австро-Угорщина а Болгария.

Майже здає ся як коли-б справа болгарска увійшла в нову фазу, у фазу якогось порозуміня держав що-до признаня теперішного князя болгарского законним. Від коли депутация болгарска вернула з Росиї не сходить з порядку дневного справа помиреня Росиї з Болгариєю, взглядно порозуміня официяльної Росиї з официяльною Болгариєю і здаєсь як коли-б інтереси кн. Фердинанда стояли не зле. Правда, від самого виїзду болгарскої депутациї до Росиї аж до тепер не перестає праса в краях тридержавного союза робити докори Кобурґови, що він і сам лїзе Росиї в руки і тягне Болгарию за собою, але він на то не оглядає ся і робить своє, а орґани єго відповідають: Перед тим казали-сьте самі старати ся нам о прихильність Росиї, а тепер коли ми то робимо, ви гнїваєте ся на нас. Заходи кн. Фердинанда в справі свого законного становища ще не увінчали ся доси успіхом, ще не знати як фактично відносить ся до сеї справи сама Росия і хто каже правду: чи звістний заперечуваний официяльно комунікат росийский, чи митрополит Климентий, котрий каже, що все буде добре — але вже підносять ся голоси, котрі поважно розбирають справу признаня кн. Фердинанда князем болгарским, а то вже єсть фактом великої ваги і доказом, що в сїм напрямі дїйстно вже щось робить ся і поки що лиш поволи, лиш легко і як би несьміло підносить ся ту справу, майже як би длятого, щоби перепуджену вже від давна Европу не налякати від разу якимсь несподївано довершеним фактом.

Ми вже згадували кілька разів, що орґан австрийского міністерства справ заграничних, Fremdenblatt, доторкнув ся також сеї справи і висказав свій офіцiозний на ню погляд. Голос сего орґану відбив ся сильним відгомоном по цілій Европі і поставив справу признаня кн. Фердинанда законним князем в новім сьвітлї. Праса росийска підхопила сей голос і приняла єго досить прихильно, припускаючи навіть, що межи Австро-Угорщиною а Росиєю готово прийти навіть до якогось порозуміня. Годить ся отже приглянути ся близше сему голосови віденьского офіциоза. Fremdenblat згадавши про то, що в Софії роблять ся якісь заходи, щоби вияснити відносини межи официяльною Росиєю а теперішним болгарским правительство каже дальше так:

Австро-Угорщина дала цїлим своїм поступованєм від часу заснованя болгарского князівства доказ, як найльояльнїйшої прихильности для молодої держави і єї населеня та уміла погодити ту свою прихильність зі строго коректним береженєм межинародних договорів. Такі самі моменти будуть також міродайними для становища Австро-Угорщини супротив зміни в болгарско-росийских відносинах і дальших з тої зміни наслідків. Тенденцийні здогади, що навязане нормальних відносин межи Софією, а Петербургом стрічають тут (у Відни) якусь неохоту, або що з австро-угорскої сторони роблять тому якісь трудности, майже не потребують справленя. То підозрінє опирає ся виключно лиш на висказах неуповажнених до того поодиноких ґазет. Оно мусить показати ся згори вже безосновним, коли собі пригадаємо, що наше правительство при всїх нагодах висказувало бажанє управильненя державно-правного становища Болгариї і що Австро Угорщина не заступала нїколи в Болгариї еґоїстичних інтересів, котрих береженю могло би станути на перешкодї помиренє Болгариї з Росиєю. Ми не старали ся там осягнути односторонні користи і взагалї не мішали ся нїколи до внутрішного розвою балканьских країв, полїтична самостїйність мала бути запоручена межинародними угодами, совістно нами респектованими.

Також і в справі признаня кн. Фердинанда та покликаного ним правительства уміли у Відни погодити симпатиї для болгарскої держави зі взглядами на дословний зміст угод. У Відни не мають нїякої причини казати, що вибір кн. Фердинанда на князя болгарского був незаконним і длятого не мали сбави полишити в Софії дипльоматичного репрезентанта, але при тім і числено ся з формальною спротивою Росиї против законного становища кн. Фердинанда. Коректність і успішність такого поступованя нашого правительства знайшла безпосередний доказ в тім, що за примiром Австро-Угорщини пішли і другі держави і що в Петербурзї не могли робити нїякого докору Австро-Угорщинї і другим державам за таке поступованє. Противно, росийске правительство, видко, оцїнило ту резерву, якої держали ся у Відни, бо не домагало ся залагодженя тої справи від Порти.

Коли-ж тепер в наслїдок порозуміня межи Болгариєю а Росиєю справа признаня кн. Фердинанда мала би знову прийти на порядок дневний, то для нашого правительства будуть міродайними в сїй справі єдино лиш ті норми, котрі можуть становити основи якогось порозуміня і коректного полагодженя. Ті норми уложені в Арт. III. берлиньского договору. Після дословного змісту того артикулу буде становище кн. Фердинанда яко князя болгар-

11)

БІДНИЙ МАРКИЛЬ.

Відзначена нагородою новеля Т. Комбого.

(Переклад з француского).

(Дальше.)

Не диво, що Маркиль кивав лїхтарнею то сюди то туди, бо було досить роботи для неї! Стежка була, бачите, по обох боках заросла густими купками буряну; помежи ними лежали великі груди каміня, що по трохи запали ся були в землю, по трохи були обсипані дрібним камінем, а в кожду помежи ними шпарку, міг дуже легко залетїти обручик. Мої любі читачі нехай порівнають з тим свій власний досьвід, а скажуть так само, як і я, що коли яка згуба взагалї знайде ся, то она в девятьдесять девять случаях на сто, лежить в такім місци, що чоловік і не пригадав би звідки она там взяла ся!

Але як було так було, а Маркиль перешукав кожду купку трави по правім боцї стежки, кожду купку каміня, перетряс галузки кождого корча і сьвітив доокола него. Коли опинив ся на долинї під горою, вернув ся назад і так само перешукував лївий бік стежки.

На небі вже зазоріло від всходу одна зірка щезала за другою, когути піяли — хиба-ж то не була пора в котрій блуднї огники гаснуть?

Нараз побачив Маркиль, що в траві щось засьвітило ся; він схилив ся чим борше і ще борше підняв ся, бо шарпнув рукою по якімсь острім куснику скла і протяв собі руку глубоко.

— Добре що ще то не пушка! А то й годї було би грати — думав собі Маркиль обвязуючи рану, з котрої кров таки добре текла. Але коли став шукати дальше, то нараз аж мало не крикнув на весь голос з радости, бо не дальше як на два кроки лежав блискучий золотий обручик під великим, волохатим листєм білого глога. Зараз коло него спала маленька зелена ящірка, ніби той змій в казцї, що стереже скарбів. А то звірятко як би лиш чекало на то, коли прийде законний властитель по той скарб, що єго стерегло, утекло борзенько в траву, коли Маркиль доторкнув ся обручика.

З повагою підоймив він той дорогоцїнний предмет, загасив лїхтарню і пустив ся домів. Але не уйшов ще далеко, як почув, що хтось за ним іде; за ним не ішов а біг якийсь присадкуватий чоловік, а що то вже зоріло, то й можна було пізнати, що то був Левко Тонин. Перешукавши всї кути в домі, де було весїлє, цїле обійстє і шопу, вертав він сердитий, щоби сказати Феликсови Пренелеви, що приходить з нїчим; кляв заєдно, що як би наумисне не хоче розвиднити ся, щоби він міг шукати по дорозї.

— А ти що тут ще робиш? — спитав він люто Маркиля, коли єго пізнав.

— То само що й ти: вийшов на прохід.

— Мабуть чи не лїхтарню водив ти на прохід? Иншої любки собі не знайдеш нїколи... А то що у тебе? крикнув він таки добре, коли побачив у Маркиля в руцї золотий обручик, бо той анї згуби не укривав, анї не хотів нею хвалити ся. — То ти також вибрав ся шукати?

— О скілько знаю, то нїкому не заказували шукати.

— Гадаєш, що я такому дрантивому музицї, як ти, дам собі щось взяти зперед носа?... Та чей зза того не будемо гнївати ся — закінчив він силуючись успокоїти ся.

— Та я й не гнїваю ся — відповів на то Маркиль з як найбільшою рівнодушностию.

— Нї? Ти боягузе! Але я маю причину гнївати ся та й гнїваю ся!

— Я то виджу!

— Мовчи, бо дістанеш! — крикнув Левко, котрого вже злість брала. — Тобі не треба обручика — а то слово „тобі“ вимовив він дуже погірдливо — отже дай менї і не кажи нїчого паннї Терени, от і все чого від тебе хочу. Можемо при тім остатись добрими приятелями.

— Менї про те байдуже — відповів Маркиль відплачуючись за попередну погірдливу бесїду Левка.

Але чорні очи єго противника на ті слова

ского неоспоримо законним, скоро князь яко вийшовший із свобідного вибору буде затверджений Портою за згодою держав. Коли управильнене справи болгарского престола настане при точнім зберіганю сеї постанови договору, то австро-угорске правительство без обави буде причиняти ся до сповненя тих бажань кн. Фердинанда. Коли-ж би з нагоди управильненя справи престола мали настати які постанови що-до віри князя або династиї, то такі постанови могли би прийти до залагодженя лиш в случайній звязи з рівночасними межинародними кроками для узаконненя становища кн. Фердинанда. Держави же мусїли би рішене о вірі пануючого, не порушене ніяким способом в берлиньскім договорі уважати за внутрішну справу конституцийну Болгариї.

Наконець мусимо згадати ще про одну справу, котра мусїла би бути залагоджена при управильненю державно-правного становища Болгариї, а то справи унії Всхідної Румелії з Болгариею. Тут підготовлено залагоджене сеї справи межинародною угодою з 1886 р. па основі конференциї амбасадорів, коли то змінено первістний зміст берлиньского договору, і може служити та формулка, що кождочасний князь болгарский есть заразом за згодою підписаних на договорі держав ґенерал-ґубернатором Всхідної Румелії.

Із сказаного можна легко означити становище Австро-Угорщини супротив змін, які можуть настати в Болгариї. Наше правительство буде льояльно підпирати всякі змаганя для усуненя аномалії. О скілько при тім треба буде межинародного співділаня, то наступить оно зі сторони нашої держави в рамах і на основі межинародних угод, і з тим припущенем, що так само будуть поступати і другі держави. А що і другі держави нераз зі взгляду на болгарскі справи висказували подібні гадки, то можемо припускати, що Австро-Угорщина не знайде ся в противности до других держав. Сумнївати ся о тім не було би тепер оправданим. Ми хотіли би длятого висказати надію, що справа болгарска вже не довго буде стояти на першім місци дискусиї, а маємо ту надію тим більше, що всї кабінети мають однаковий інтерес в зльокалізованю болгарских запутаний.

Нам видить ся, що орґан австрийского міністерства справ заграничних досить виразно говорить: хоче Росия признати кн. Фердинанда законним князем болгарским, нехай его признає; хоче Порта затвердити кн. Фердинанда на болгарскім престолї за згодою держав, нехай затверджує. Але князь болгарский буде тогди лиш князем болгарским а не заразом й румелїйским, бо у Всхідній Румелії може він бути лиш ґен.-ґубернатором, позаяк того вимагають і Росия і Порта і так постановляє угода з 1886 р. Виходить з того ясно, що Кобурґ зможе осягнути свою ціль і стане законним князем, але рівночасно і ослабить Болгарию, бо від неї відпаде Всхідня Румелїя, де доси болгарский князь був фактично князем, хоч его законности Росия не хотїла признати. Чи не проміняють Болгари „шпичку за теличку“?

Перегляд політичний.

Єго ц. і к. Вис. Найд. Архікнязь Франц Фердинанд д'Ест, котрий занедужав на катар легких виїхав до Мендельгофу коло Боцен в Тиролю на курацию.

Зачувати що вибори до Тирольского сойму відбудуть ся аж в падолисті, і що посли з полудневого Тиролю думають як і доси держати ся абстиненциї.

В справі уложеня праґматики службової для урядників зложено специяльну комісию міністерияльну, котра вже розпочала своє ділане.

З Льондону доносять, що там наспіла вість з достовірного жерела з Софії, що незадовго появлять ся впадаючі в око докази прихильности Росиї для Болгариї і або буде установлений для Болгариї аґент дипльоматичний, або Росия признасть кн. Фердинанда. Голос віденьского Fremdenblatt-у уважають в Льондонї за ознаку, що Росия не задовго признасть кн. Фердинанда.

Новинки.

Львів дня 17 серпня 1895.

— **Іменованя.** П. Мiнїстер внутрішних справ іменував секретарів Намістництва: Северина Василевского, Юл. Кукуревича, кн. Павла Сапігу, Стан. Квятковского, та віцесекретаря міністерияльного в Міністерстві внутрішних справ Ант. Поглодовского старостами; відтак комісарів повітових: Болесл. Студиньского, Богум. Шелиговского і Володисл. Федоровича секретарями галицкого Намістництва.

— **Конкурси.** Ц. к. окружна Рада шкільна в Сокали розписує конкурс на посаду учителя школи виділової в Сокали з речиньцем до дня 23 с. м. Платня 660 зр. Кандидати мають ся виказати, що мають кваліфікацию уділяти науку співу і гри на скрипці, за що одержать осібну платню в висоті 160 зр. річно. Крім того ті, що викажуть ся, що зможуть вести шкільну орхестру дістануть окремо 150 зр. річно нагороди, а до того буде міг дотичний учитель уділяти за осібною платнею науку музики і співу в тамошній мужескій семинариї учительскій.

— **Дирекция ц. к. семинариї учительской в Самборі** подає до загальної відомости, що вписи кандидатів до тамошного заведеня на курс приготовляючий, на I, II, III і IV рік семинариї учительской, відбудуть ся в днях 29, 30 і 31 серпня від 9—12 і від 3—6 години. Ученики курсу приготовляючого мають при виписі предложити: 1) метрику родженя, що укінчили 14 рік житя; 2) сьвідоцтво шкільне з III або II кляси ґімназияльної або реальної, або VI кляси школи виділової з добрим успіхом; 3) сьвідоцтво здоровля, виставлене приналежним лікарем повітовим; 4) в случаю перерви в науках сьвідоцтво моральности виставлене приналежним урядом парохіяльним. Кандидати I, II, III і IV року семинариї, котрі до заведеня ходили, мають при вписї предложити лиш сьвідоцтво шкільне з 1895 р. і родовід належито виповнений в двох примірниках. Приватисти предложать вимоги виказані під 1—4.

— **Краєва школа ткацка в Короснї** починає рік шкільний дня 1 вересня с. р. Услівя принятя: укінчена з добрим поступом бодай школа народна або відповідне сему образоване набуте в инший спосіб, укінчений 14 рік житя і фізичне уздібнене до праці в ткацкім варстатї. На другий відділ можуть бути приняті такі кандидати, котрі відбули звичайну практику ткацку.

— **З греко-кат. львівскої архієпархії.** Презенту на парохію Коростів одержав о. Ярослав Лучаковский, місцевий завідатель. — На принятє до духовної семінариї у Львові розписала митро-

---

лиш засьвітили ся, мов би з них іскри посипали ся.

— *Як собі хочеш, паробче; але ти мабуть не знаєш, що лїпше мати Левка Тонина приятелем, як ворогом? Та вже досить тої бесїди. Віддаш менї обручик, чи ні?*

Маркиль замість відповісти ішов собі дальше.

— Тепер вже знаю, чого тобі треба — відозвав ся Левко по хвили мовчаня. — Хочеш аби тобі дати напиткового? Най же би хтось сказав, що дурнуватий не знає, в чім его користь! Буде з тебе пять франків, аби тобі лабу помастити? Постій же, дай з собою поговорити; ти мав більше щастя на польованю, як я, а менї треба дичини, отже відступи менї еї. Я гадаю, що пять франків то вже красне знайдове.

— Відчепи ся від мене — сказав Маркиль уступаючись на другий бік стежки. — Я знайшов обручик, то й сам занесу его паннї Терени. Не дістанеш его анї за золото анї за срібло.

— То хочеш хиба поза-уха? Було відразу сказати; у мене того не купити!

При тім вже й дістав Маркиль кулаком в плечі так сильно, що аж в нім щось обізвало ся. Маркиль затряс ся від того удару і станув.

— Ти сильнїйший від мене; але коли мене змусиш, то вже поборю ся з тобою — відозвав ся Маркиль і змірив сильно хлописка очима.

Сховав тепер обручик, за котрий готов вже був наставити свої плечі, до кишенї і випростував ся. Але річ була певна, що не дасть собі ради, бо був більше гнучкий як сильний, а до того ще й скалїченою рукою не міг добре боронити ся.

— Стій! — крикнув Левко і вхопив Маркиля за плече. — Я не хочу збити тебе на винне яблоко, коли можна погодити ся по доброму, але коли мене розлютиш, то забю тебе на місци. Кажу тобі ще раз: дай сюди обручик!

Але Маркиль замість відповісти сїпнув ся і вирвав ся та скочив на бік. Але в тій хвили кинув ся на него Левко як скажений, вдарив его насамперед в груди, а відтак хотів взяти его під себе. Але Маркилеви було лїпше, бо був висший і боронив ся завзято з такою силою, яку нераз надає хвилеве роздразнене нервовим людям. Але незадовго почув, що та сила его опускає. Левко змиркував то і кинув ся на него з подвійною силою.

То була нерівна і підла борба, бо хоч би Левкови й було удало ся відобрати Маркилеви обручик, то преці не міг був змусити его, щоби він о тім мовчав. В своїй завзятости хотів наконець Левко кинути Маркилем до землї і длятого підніс его, коли нараз почув глумливий голос таки зовсім близько коло себе! А ви що тут оба робите? Вже так рано взяли-сте ся до роботи?

На голос Феликса Пренеля пустили борцї один другого в тій хвили, але все ще стояли против себе і дивили ся собі в очи, готові кождої хвилї кинути ся на себе. Левкови Тонинови зробило ся таки трохи встидно, бо причина до бійки не була єму на славу. Він постановив длятого перечити всему, що Маркиль би о тім говорив. Але Маркиль мовчав.

— Отто красно, Левку! Ти собі ту з самого досьвіта робиш забавку, а я журю ся дорогим обручиком!

— Я его знайшов — сказав на то Маркиль коротко.

То слово „я“ вимовив він якимсь сильнїйшим голосом, хоч і нїчого собі при тім не думав, але ґазда не в тїмя битий, здогадав ся зараз, що було причиною тої бійки, котру він ще в пору перервав. Але він не допитував ся, бо з засади не допитував ся нїколи. Що єму треба було взагалї знати, здогадав ся він зараз, а про инше волів не знати нїчого. Оно то таки нераз і добре не знати, де об чім нїчого: можна собі без великого труду нажити слави мовчаливого чоловіка.

— З тебе таки направду добрий хлопчище — сказав Феликс Пренель, поклепавши Маркиля по плечи. — Коби не то, що ідеш просто з весїля, то дістав би-сь порядну склянку вина за твій труд. Дай же менї обручик! А то видите така сама істория, як о тих трох розбійниках: двох з них мало що не позабивало ся на смерть ізза осла, а третий на нїм поїхав.

Лиш отсею приказкою показав Феликс Пренель, що він добре здогадав ся, о що тут пішло.

— Коли вам, ґаздо, все одно, то я волів би занести его сам паннї Терени — сказав на то Маркиль.

— Про мене, — відповів господар, рад в душі, що обійде ся без заплаты знайдового.

Левко Тонин попращав ся відтак кількома словами і пустив ся до свого сїльця, що було трохи дальше.

Тереня чекала у великій комнатї, коли батько верне.

— Що-ж там? — спитала она, коли він увійшов з Маркилем.

— А що-ж би? — відповів він пускаючи Маркиля наперед — то, що добре, то кажуть, що згуба часом віднайде ся. Але постарай же ся тепер о то, щоби замочок направити.

— Дякую тобі Маркилю — сказала Тереня і подала єму руку. — А чи знаєш ти, що о тім, хто такий обручик принесе, кажуть, що він приносить щастє? Отже то ти привіс тепер щастє.

— Ог не плети дурниць! — відозвав ся тут ґазда. — Кождий чоловік сам собі щастє приносить, так діє ся на сьвітї. — Коли хочеш, Маркилю, ще яку годину поспати, то іди та лягай, а коли встанеш, то будеш мати позно синців.

— А єму-ж яка стала ся пригода? —

полича консистория конкурс з речинцем до 20 вересня с. р.

— **Сумна пригода.** Сторож лісовий в лісї францтальскім на Буковині, Яків Табор, стрілив дня 12 с. м. до пса, котрий видав ся ему скаженим. Пес по першім вистрілї упав, але ще давав познаки житя, а Табор хотячи его добити, вхопив стрільбу за люфу і ударив пса кольбою. Однако в сїй хвили вистрілила друга люфа, набита шротом і набій розторощив лице Табора. Табор помер по хвили.

— **Загадочна причина самоубийства у вязници.** Властитель частини села Звинячча, на Буковині коли Заставної, Ґоян, продав жидови Волькенфлюґови більшу скількість галузя березового на мітли, а коли Волькенфлюґ зголосив ся по галузе, Ґоян не хотів ему видати. Тогдї Волькенфлюґ взявши собі до помочи двох селян, почав самовільно стинати галузе, а за се на жадане Ґояна, жандарми арештували его і відставили на постерунок жандармериї в Звинячи. Слїдуючого дня повідомила жандармерия власти, що Волькенфюґ повісив ся в виходках арештів.

— **Нещастна пригода**. Одна німецка ґазета доносить: Дня 10 с. м. відбували ся в околицях Відня маневри кількох полків піхоти, кінноти і артилериї. Коли около полудня войска вертали домів, мусїла артилерия переїздити через глубокий ало не дуже широкий рів. При переїздї перевернула ся армата і придавила своїм тягаром пятьох вояків. Два з них покалїчені в страшний спосіб і ледве чи удасть ся їх вiратувати, три инші потерпіли менші рани. Їх відвезли до Відня до шпиталю.

— **Скритоубийчий замах.** Оногди вечером в Кракові, артилерист Винкентий Воевода вистрілив до своеї любки, служницї Тереси Лукасевич пять разів з револьвера і тяжко еї покалїчив; відтак шестий раз стрілив до себе і скалїчив ся в бороду. Стан Лукасевичевої дуже грізний. Воеводу арештовано. Причина того замаху доси незвістна.

— **Ювилей Марка Польо.** В осени с. р. наміряе місто Венеция в Італії обходити торжественно 600 лїтний ювилей славного подорожника, Венециянина Марка Польо, що 1295 р. вернув з подорожи по всхідній і полудневій Азиї. Марко Польо, его отець і вуйко вибрали ся з свого родинного міста, Венеции, яко купцї 1269 р. на далекий Всхід. Маркови було тодї 15 лїт. Він перейшов цїлу Азию. Стоячи в службі великого хана Монґолів, в'дкрив Марко Польо полудневу Азию, виучив ся дуже богато тамошних язиків і научив ся чотирох способів писаня. На свої часи був найлїпшим знатоком хіньского сьвіта, а й ще довго по нїм не було подорожника, щоби так прислужив ся для науки. Повернув до Европи аж по 26 лїтах, коли став мужчиною звиж 40-лїтним. Его справоздане з тої подорожи заохотило неодного сьмільчака пустити ся в далекий сьвіт, а і Христоф Колюмб любив себе називати наслїдувачем Марка Польо. — В наміренім ювилейнім торжестві возьмуть участь товариства ґеоґрафічні цїлого сьвіта.

— **Смерть лихваря.** З Одеси доносять, що якийсь Завель, властитель сільця в Бесарабії, застрілив мілїонера, жида Диямандa, котрий наложив на его маетність секвестр і грозив екзекуциею. Діяманда знали загально яко лихваря і пиявку найгіршого рода.

— **Автомати з горячою водою.** Вже від двох лїт істнують в Парижи публичні автомати з горячою водою. Користь з сего показала ся така велика, що тепер їх число значно збільшено, а за примiром Парижа мае піти Льондон. Ті водні автомати—то високі на 16 стіп стовпи, в котрих у серединї е вода огрівана при помочи ґазу. Хто приступить до стовпа і вкине в призначений до того отвір гріш, то по півтора мінутї дістане огріту до 60 степ. Ц. воду. За 5 сантимів (наших 2 кр.) дае автомат 8 лїтрів горячої води. Цїна то дуже низька, бо лиш незначно перевисшае цїну ґазу, якого треба би ужити до огрітя 8 лїтрів води. Тепер есть в Парижу 80 водних автоматів. Найбільшу вигоду мають з того господинї при праню, помиваню і т. ин. Автомати суть власностию приватних підприемцїв. Цїну на воду установив заряд міста.

Господарство, промисл і торговля.

— **Про сегорічні збори земних плодів в Галичинї** подае Rolnik такі вісти:

Результат дотепер зібраних земних плодів з деякою вимкою можна назвати пересїчно вдоволяючим. — Збір р і п а к у взагалї добрий. В повіті львівскім починае ся від $3^{1}/_{2}$ метр. сотнарів з морґа, а доходить до найвисшої цифри 12 м. сотн. В инших повітах $4^{1}/_{2}$, 6,–7, 8 і 10 м. сотн. і скількість висших цифр переважае. — Менше вдоволяють вісти про збір ж и т а, з вимкою деяких околиць гірских, зібрано вже жито і, як було можна надїяти ся, результат не особливий. Число зібраних з морґа кіп виносить місцями 2, 3, 4, зістае переважно між 4 до 6, а лиш дуже рідко доходить висше; 8 і 9 кіп з морґа лучае ся дуже вже вимково. З богато повітів подільских жалують ся на малу скількість снопів. Зерно взагалї не зле, а декуди лїпше, як сподївали ся. Намолот в части відповідно видатний. О взглядно лїпших результатах надійшли вісти з деяких гірских повітів і з частий повітів ярославского і чешанівского. — Користнійше випав збір п ш е н и ц ї. Хоч солома і тут не всюди дописала, то сей частковий, впрочім не всюди значний недобір, покривае красний ґатунок і добра видатність збіжа. Після донесень з Поділя то й там скількість соломи мала. — Я ч м і н ь, котрого жниво майже на скінченю, каже надїяти ся доброго вислїду. Найлїпші вісти надходять з повітів середної Галичини і з околиць Львова, а також з повітів підгаецкого і бережаньского, а менше добрі з повітів полудневого Поділя. — Ще лїпше представляе ся всюди о в е с, на котрий і з Поділя переважно не жалують ся. — Г о р о х пересїчно не злий; хвалять собі его в косівскім і коломийскім, а б о б и к в підгаецкім і станїславівскім. — П р о с о взагалї середне, найлїпше в середних повітах, гірше у всхідних. — Переважно досить добрі г р е ч к и, к у к у р у з и і в и к и, а менше м і ш а н к и, л е н та к о н о п л ї. — Б а р а б о л ї майже всюди добрі. В справозданях з кінця липня подають, що бараболї великі і корчі добре зародили. Менше користні вісти про бараболю наспіли з повіта сьнятиньского. — Б у р а к и пересїчно середні. З товмацкого доносять, що цукрові бураки там красні. — К о н ю ш и н а дала з першого покосу в богато місцях, як що-до якости паші, так і що-до взглядної скількости, користнійші результати від того, який виказуе другий збір с і н а. Подібно здае ся випаде й друга кісьба, заповідаюча конюшинї взагалї лїпший збір, однак з деякими вимками, примiром в околицях, де жалують ся на миши і де також перший покіс був гірший. Надії на другу кісьбу сїна суть місцями дуже слабі в наслїдок слабого відростаня трави. Проливні дощі, котрі падали послїдними днями, здаесь поправлять трохи траву.

Телеграми

Брукселя 17 серпня. Закон шкільний ухвалено в другім читаню 81 голосами против 52 голосів.

Ню-Йорк 17 серпня. Поїзд зелїзничий, що віз охотників на Кубу до службы войскової против ворохобників, висаджено у воздух динамітом. Лиш мало з них остало ся при житю.

Анкона 17 серпня. Арештовано тут анархіста Бернаделлього в тій хвили, коли розлїплював плякати, величаючі Казерия. На сходи францускго консуляту підкинено бомбу, котра однакож не наробила великої шкоди.

спитала Тереня здивована, бо при слабім поранім сьвітлї не добачила ще була підбитих у Маркиля очий та напухлих губ.

— Я мав по дорозї якусь зачіпку з другим паробком — відповів Маркиль коротко. Анї на гадку не прийшло ему складати вину на того, котрого тут не було.

— Ах, Маркилю! — відозвала ся Тереня засумована — я би була того не гадала, що з тебе забіяка! — Але дякую тобі ще раз — додала она зараз, коли побачила, що у молодця знову лице посумнїло так само, як бувало давнїйше.

Коли він вийшов, стала молода дївчина випитувати батька. — Чого він бив ся? — спитала она.

— Або я знаю? Того менї не казали.

— Не казали? А хто-ж був той другий.

— Мене, видко, так сон вже зморив, що я отсе так вихляпав — подумав собі Пренель. — Та лїпше, коли їй таки зараз скажу, бо коли она раз щось зміркуе то не дасть спокою, доки всего не довідаесь. Чим скорше забуде тим лїпше.

— Та не можу тобі богато розповісти — відповів він — бо я прийшов вже під конець. Левко обрабляв Маркиля добре кулаками, і коли-б я не був надійшов, то був би его таки забив. У Левка так завсїгди кінчить ся суперечка. Маркиль знайшов обручик, а Левко хотїв его тобі принести — о то мабуть їм пішло.

— А Маркиль добре бив ся? спитала Тереня живо.

Молодим моїм читателькам, що виховані строго в засадах людскости стане се питане може дивним. Але Тереня була собі звичайна селяньска дївчина і фізична відвага значила у неї богато. А котрій би впрочім і з вас, мої панї, подобав ся боягуз? А Терени зачинав вже Маркиль подобати ся.

— Він не уступав ся анї трохи — відповів Феликс Пренел. — Били его, то й він бив, не дарував свого, але таки добре валив! Нїхто би й не подумав, що в нїм сидить! — Добранїч, Тереню; а незабудь дати направити замочок!

— Кілько кажете собі платити за Маркиля, тату? — спитала Тереня з якоюсь нїби погордою.

— Десять франків за вечер. А тобі на що?

— Бо мене обходять ваші інтереси і длятого хочу знати. А кілько з того даете Маркилеви?

— Всїляко буде. Дай менї тепер спокій з твоею цікавостию, бо менї хоче ся спати.

Сказавши то отворив двері і вийшов.

— Зовсїм в мене вдала ся! — думав собі Феликс Пренель. — Де розходить ся о рахубу, то она всьо хоче знати ясно. Але я би таки волїв, щоби она була удала ся до своеї матери! Чи тота була би важила ся спитати мене про мої інтереси! Моя небіжечка, то правда, що була трошки дуже дурна, але у Теренї голова отверта. — Всего на сьвітї не можна преці мати — казав той кулявий без ноги, коли пригадав собі відстрілену ногу, що все-таки була ему милїйша, як его хоч і позолочена куля.

Бідний Маркиль! — думала собі Тереня, коли ішла горі сходами. — Менї здае ся, що я не добра була для него, але якось то буде инакше. Але я бодай з того рада, що він добре бе, коли того треба. На справах грошевих він, видко, зовсїм не знае ся, але я вже того допильную, щоби він не мав кривди. Аж тепер мій обручик буде менї милий. Доси був він менї байдужий, як всяка золота лелїтка; видко длятого, що не мав історії. Але тепер вже мае.

А та история була для Теренї така цікава, що она постановила собі докладно еї розвідати.

(Дальше буде)

За редакцию відповідае: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.